

Manda Vojnić o školskim prilikama pod talijanskom vlašću piše u časopisu „Istarska riječ”, br. 47., Trst 1923., a prenosi Ante Jukopila u svom djelu *Ližnjan u prošlosti*, Rijeka 1976., str. 65.:

„Kako čujemo, Ministarstvo prosvjete dozvolilo je da se u školama može poučavati hrvatski jezik, ali u „dodatnim urama“. Ta za Božju volju, zar je poučavanje našeg materinskog jezika u školi nešto suvišna, nepotrebna? Nama, koji smo uostalom neuki ljudi, čini nam se, da bi materinskom jeziku djece moralo dati časnije mjesto u školi, a napose u našoj ližnjanskoj, gdje sto posto djece govori isključivo hrvatskim jezikom. Što bi nenaravnijeg moglo da bude, nego kad se za temelj uzimlje djeci nepoznati jezik, a materinski jezik uče u dodatnim urama, kada su već umorna?! To je malena mrvica kruha gladnome čovjeku, ali dajte nam i to, kad naš vapaj po najsvetijem pravu narodnog jezika u školi, ostaje glas vapijućeg u pustinji.”

Nekoliko godina poslije ukinute su i „dodatne ure“, i nastava je bila isključivo na talijanskom jeziku.”